

совѣтницы, и да совѣтсва сичката си войска да иматъ согласіе и любовь.

ВЕМОЖЫТЕ СОВѢТУВАТЪ АЛЕКСАНДРА.

Беликій Антиохъ и первостоятелъ рекъ: Старцыте треба да сѣднатъ въ градътъ съ царьтъ и да не липсватъ отъ него, а младыте да се вѣятъ зашто иматъ дерзость на младостъта си и сила, и когато устарѣатъ да са упокоенны. Слѣдъ него станалъ Антигонъ, и рекъ: Царь Александре, треба нѣ сега да сганиме да отидеме срещу сосѣдыте наши царѣта ненадѣйно, за да намѣратъ нѣждата си (белата си), и да закорватъ нашата нѣжда, за да ни направатъ срещу насъ нѣкоя лѣкавшина. Тѣхъ четирите совѣти рекли возлюбленните Александрови. Най послѣ Птолемей сокровиществохранитель рекъ: царь Александре, азъ дѣмамъ, да излѣземе съ нашата войска съ съ свѣтлы орѣжѣа, и да напишѣме на щитыте (калканыте) твой знакъ, да знаатъ сичкыте чѣа войска, и на кой царь сѣ, за да се непохвалятъ сосѣдите наши, и речатъ, зашто и нѣ умрѣхѣме заедно съ Філіппа.

АЛЕКСАНДРЪ ПРИЕМА СОВѢТЪТЪ.

Тѣхъ совѣти се аресали на Александра, и повелилъ посичкото си царство да се свѣратъ сичкыте мѣдоковачи въ Філіпповътъ градъ. Повелилъ имъ да работатъ ризници желѣзны съ шлемы на главыте (шепки), и на шлемыте да праватъ змѣковски крыла, а на щитыте (калканыте) да праватъ левски главы, и врѣхове имъ да са сѣбрани, и на день да возрожаватъ